

Mej otroki na kmetih.

III.

Kadar pri nas žagajo, takrat je vselej mej otroki pravi seménj. Če tudi je pregnala vzpomlad snežno odejo in vže lezejo prve vzpomladanske cvetice na beli dan, vender je še hladno in mrzlo. Toda otrok to ne zadržuje in dovolj je, da razliva ta preljubi solnček svoje zlatorumene žarke po njihovih bledih obličjih. Kaj pa dà, po mehkih podplatkih srbí malo in mi bi rekli, da zébe v noge, a teh ljubimcev naravnih to ne skrbi ni kratko ni malo. Čevljkov še nimajo, da bi je obuli, a če bi je tudi imeli, dejali bi, da jih ne morejo nositi, ker je žuli. Saj res, mlada kožica in trdi čevlji iz kravjine, to ne gre skupaj! Seveda, zvečer je za pečjo mnogo kašljanja in mati se huđujejo,

češ, saj ne bi bilo treba zunaj skakati z bosimi nogami, ali kaj se meni za to mlada glavica, ki zjutraj vže vse pozabi, kar se je godilo prejšnji dan. Zunaj je bil pa vender-le! In ta Nacek, to vam je neugnana stvarica! Tonček in Metka si še dasta kaj reči in dopovedati, a ta Nacek, ta še po noči hodi v mislih tam zunaj okolo hiše. Ravno zadnjič so pravili mati, da je govoril v sanjah s Tončkom in kričal v jedno mer: hujsa-sa! hujsa-sa! Drugo leto pojde vže v šolo, pa še zmerom mu blodijo po glavi te otročje muhe in mušice.

Le pogledjte je, te poredneže! Vže zopet so ušli materi izza peči! Nekaj časa so se sukali tam okrog hlodov in nosili odžagane „colke“ tjà na kup. Ali otroci se hitro naveličajo! Nacek je vže zasačil tam nekod za drvarnico nekako dolgo desko. Aló! le po njej! Z vso svojo močjo se uprè na svoji šibki nožici in vzdiga debelo desko. Vže jo je vzdignil, a kmalu jo izpusti. Zdaj se začne jeziti nad Tončkom in Metko. — Saj nista za nič! Sam tudi ne morem vsega.

Tonček in Metka pa se mu smejeta. To ga še bolj razjezi. A nazadnje vidi, da s hudo ničesar ne opravi, torej začne z lepo. Jame jima pripovedovati, da se bodo gugali (ujekali) in kako prijetno da se je gugati. S tem ju pridobi za-sé. Nacek zagradi še jedenkrat z vso jezo desko na debelejšem konci, Tonček na tanjšem konci, Metka pa drži tudi nekoliko za desko, také zavoljo lepšega, na sredi. Ali deska je težja, kakor sta si mislila Nacek in Tonček. Nič ne pomaga, na tla jo morata položiti še jedenkrat. Nacek pa se jezi nad Metko, češ, da je ona kriva, ker nič ne drži. In res ni nič držala, a tudi mogla ni — saj je še tako majhna in na sredi je težko držati. Toda Nacek je moral opravičiti svoje dejanje, ker so je od daleč gledali drugi domači, ki so hlóde žagali. In to je tudi nekaj!

Še jedenkrat poprimejo z novo močjo vsi trije. Da-si je bilo več krika, nego li vzdigovanja, vender se jim posreči, da prinesó desko do debelega hlôda, ki je ležal na tleh. A težav še ni bilo pri kraji! Kako spraviti desko na hlôd?

„O-o-rúk! O-o-o-rúk!“ upijejo vsi trije kakor veliki. Šlo je. Tanjši konec je na hlôdu. In zdaj se upró zopet vsi trije v debelejši konec in potiskajo in upijejo na vso moč: ovf! — — In vender! Gugalica je gotova! A prepir je zopet na vrsti: kdo bođe prvi? Seveda, Nacek in Tonček zmagata. Metki se potegne obrazek na kisko stran, toda Nacek jo potolaži: „Le nič ne vekcay, Metka, boš se pa ti še jedenkrat takó dolgo!“

Nacek vzdigne desko, na jednom konci, da je segal drugi konec malo ne do tal. A Tonček sedí vže na deski in upije: „Nacek, vže sedim, le vzdigni me!“ In Nacek potisne svoj konec k tlam ter sede na-nj. Oj, to je bilo veselje! „Hujsasa, hujsasa! Hopsasa, hopsasa!“ — —

Dečka se gugljeta — a vender imata tako resne obraze. Metka pa samó gleda — a smeje se v jedno mer! Čudna ta igra!

A ta Nacek je tudi navihan! Le poglejte ga, kako pritiska k tlam svoj konec in se smeje. Na drugem konci deske pa sedí Tonček v največjem strahu v višini. Na vso moč pritiska svojo zadnjo oplatico na desko in z ročicama grabi krčevito po njej. Kakor klešče se drži deske in nogi mu vlečeti k tlam z vso silo. Kaj pa še le ta čudni obrazek! Drži se, kakor bi mu kure južino snele, in lasje se mu ježé pod očetovo čepico. Iz ustec pa mu prihaja nekak otožno-obupen glas: „Nè, nè. Na — nacek! Nè!“ In vse nič ne pomaga, Nacek pritiska še vedno sè svojim končkom na trdo desko in trdo postavlja nogi na zemljo. In Metka? Še dobro se jej zdí, da je Tonček tako v škripcih, češ: zakaj pa mene nisi pustil naprej! Takó iz srca se smeje in gleda obupnega Tončka, da kar z nogama teptá.

A Tončkovo trpljenje je prenehalo. Na tla se zvalí, kakor je dolg in širok, kakor hitro vzdigne Nacek nekoliko svoj konec. Mislil je prenašlo stopiti na tla — strah ga je takó preplašil — a zgubi ravnotežje in očetova čepica odleti daleč tjá v stran. A tudi Nacku se zgodi nekaj jednakega. Samó da ni takó zviškoma padel kakor Tonček. Jokati se mu ravno ni bilo potreba kakor Tončku, ki se mu je delalo na jok vže, ko je sedel še na deski visoko gori v zraku; a dobro se je še le začel jokati, ko stopi v hišo s solzami, kakor orehi debelimi. Nacek si ni upal precej v hišo. Metka pa je poročala materi, kakó se je vse to zgodilo. In kaj je bilo potem, pa vže sami lahko uganete!

B—c.

Plemenita žrtva.

red visoko hišo v Parizu je stal visok oder, preobložen s kameni in ljudmi, ki so popravljali hišo. Ker pa stebri pri odru niso bili tako močni, da bi držali toliko težo — začne tramovje pokati in predno si delavci morejo pomagati, zlomi se tramovje in mnogo delavcev je nevarno ranenih. Dva sta se rešila, ker sta se hitro prijela ob latev, ki je pa bila pre-slaba, da bi držala oba. — „Peter,“ zakliče starejši, „jaz imam ženo in otroke — ti si sam . . .“ — „Pravo imaš,“ reče ta, izpusti latev, pade in — obleži mrtev.

J. M.